

Når man har ført en politik og stadig væk går ind for at uddybe samarbejdet både med en fælles mønt og fælles pengevæsen og med et system, som blev gennemtruffet med Amsterdamaftalen, med fælles ydre grænser og alt det dér, jamen så er der jo nye betingelser, der skal opfyldes, før de østeuropæiske lande kan komme ind, og så forsinker det processen.

Hvordan hænger de ting sammen?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Efter at have hørt statsministerens og hr. Bukstis taler må man dog sige, at det går ikke bare hurtigt ude i EU. Det går søreme også hurtigt i Socialdemokratiet. Altså at man i den grad kan løbe væk fra de løfter, man har givet, da man så sent som ved folketingsvalgkampen i 1998 stod, som statsministeren gjorde, og sagde, at statsministeren, den nuværende, hvis man genvalgte ham, var garanten for de danske forbehold. Og så skal man minsandten høre nu, at EU-landene er på vild fart derudad for at lave en europahær, og så skal man høre Socialdemokraterne her, først den ene, så den anden, tale dels for, at det er en stjernegod idé, og bagefter tale for, at Danmark kan da sagtens være med i mangt og meget af det. Det er forbløffende at måtte høre hr. Buksti tale om forsvarsområdet i EU i dag.

Jeg vil spørge hr. Buksti, om ikke han kan bekræfte, når han nu taler så meget om NATO og EU, og der skal være samklang og jeg ved ikke hvad, om det ikke er rigtigt, at USA i stigende grad er bekymret over udviklingen i EU på forsvarsområdet. Er det ikke rigtigt, kan hr. Buksti ikke bekræfte, at USA faktisk har udtrykt sin bekymring over for EU-landene, fordi man er bange for, at det netop ikke bliver i samklang med NATO, men tværtimod det modsatte?

Og så vil jeg bare spørge hr. Buksti: Vil hr. Buksti sammen med os andre være med til, på trods af alt, hvad han har sagt indtil nu, at sikre, at det danske forbehold klart og tydeligt fremgår af erklæringerne på det topmøde, der nu skal være, så der ikke er den fjerneste tvivl om, at de andre kan se, at det af topmødeerklæringen fremgår, at Danmark har det forbehold, vi nu har?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg synes, at det, som er et problem i en debat som den her, er, at nogen gør sig ualmindelig

store anstrengelser for at pålægge andre motiver, de ikke har.

Det er jo næsten ikke til at føre en debat, hvis det er sådan, at man skal føre den ud fra en position, man slet ikke har, hvor det med almindelig sproglig eksegese drejer sig om at sige, at fordi statsministeren bruger ordet europahær, så har vi allerede dermed et brud på forbeholdene.

Hvis man hørte efter, hvad statsministeren sagde, så sagde han præcis, at det er ikke det, det handler om. Han sagde bare, at man kan godt kalde det for en europahær. Det, det handler om, er, at der er tanker om at operere med styrker, som bliver målrettet til denne her indsats. Der bliver ikke lavet nogen europahær i den forstand, som hr. Keld Albrechtsen åbenbart mener.

Og den dér med at deltage i militære organer osv.: Jamen der er jo lavet et stort og fint og flot juridisk notat til Europaudvalget, hvori der klart er redegjort for, hvad baggrunden for det her er.

Det, hr. Keld Albrechtsen har som problem, er, at hr. Keld Albrechtsen ikke indtil dato har været i stand til at sige, hvad der kommer til at foregå i de komiteer. Det, det hele handler om, er, at undtagelsen går på en egentlig militær forberedelse. Det, vi snakker om her, er overhovedet at udvikle, hvad det skal indeholde. Og der må det da være en dansk interesse at have indflydelse på, hvordan samarbejdet skal indrettes i fremtiden.

Vi har jo et forbehold, ikke fordi vi ikke vil være med i samarbejdet, men fordi vi ikke vil være med i Vestunionen, fordi det var en konkurrent til NATO. Jeg ved godt, at hr. Keld Albrechtsens forhold til NATO er et andet end mit, men det er jo det, der er baggrunden.

Men det var også sådan, at Danmark var observatør i Vestunionen og altså deltog, og derfor mener jeg, at det er at omgås ikke bare sandheden, men også det, som man tror er sandheden, med noget nær letsindighed ved det, hr. Keld Albrechtsen kaster sig ud i, og det vil jeg jo nødig beskyldte ham for alt for længe.

Og så til hr. Frank Dahlgaard: Der bliver sådan set ikke opstillet nye betingelser. De betingelser har været kendt længe; det er jo derfor, man har forhandlinger med optagelandene. De kommer ind, når de opfylder de kriterier, der er. Dem kan man så opfylde mere eller mindre troværdigt, derfor får man overgangsordninger osv., osv., men for at Fællesskabet skal kunne